

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/195/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225099
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225099.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., AK so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. januára 2014, č.k. 7C 200/2012-72, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd vyslovil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom C. C. (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. R. XXXX/XXXX) v zákonom stanovenej lehote a tiež sa domáhal zaplata mu 125,- € z titulu majetkovej škody a 1.045,- € z titulu nemajetkovej ujmy.

Súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keďže sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili, odporca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a žiadal rozhodnúť v jeho neprítomnosti navrhovateľ svoju neúčast' neospravedlnil a podaním doručeným súdu dňa 27.1.2014 žiadal o zrušenie pojednávania vytyčeného na 29.1.2014, keďže mal za to, že nebolo rozhodnuté o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu. Z obsahu spisu súd prvého stupňa zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.10.2012, č.k. 2NcC 60/2012-20 bola sudkyňa Okresného súdu Bratislava II JUDr. Gabriela Sobolovská vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci a ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava II vylúčení neboli, návrhu navrhovateľa na postup podľa § 12 ods. 1 O.s.p. nebolo vyhovené a z doručky mal preukázané, že predmetné uznesenie bolo navrhovateľovi doručené dňa 8.11.2012. Na základe toho dospel k záveru, že žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania nebola dôvodná, keď o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté vyššie uvedeným Krajským súdom v Bratislave. Právne svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 3, § 17 ods. 1, 2 a 3, § 19 ods. 1, 2 a 3, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody

a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahov v konaní, konštatoval, že v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavovania sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v exekučnej veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej C. C., nar XX.X.XXXX, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 53Er 11007/2009 bolo vydané na základe žiadosti navrhovateľa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 24.9.2009 poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXXXXXXXXXX* a uznesením zo dňa 11.11.2009 predmetnú žiadosť v časti úroku z omeškania zamietol. Vyvodil z toho, že pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie bola iba čiastočne nedodrжанá zákonná 15-dňová lehota a exekútora poveril po 48 dňoch po podaní žiadosti, zároveň však žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol. Uviedol, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto 15-dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom a v danom prípade zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, a to v časti úroku z omeškania, pričom na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu nestanovuje, ani nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom. Vyslovil, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Konštatoval, že nakoľko právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu nevyžadovala ako podklad pre ustálenie otázky, či skutočne došlo k nesprávnemu úradnému postupom spočívajúcejmu v nedodržaní zákonnej lehoty, mal v súlade s § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. za to, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Dospel tak k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupom súdu tým, že do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Mal za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať a navrhovateľ nepredložil a neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody, túto vyčíslil len paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu (v exekučnom spise sa žiadna urgencia nenachádza), na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nepovažoval za skutočnú škodu, ale len za jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených, či označených dôkazoch. Pokiaľ navrhovateľ uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, mal súd prvého stupňa za to, že od začiatku konania (27.9.2012) mal navrhovateľ dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov, aj inou ako korešpondenčnou formou. Uviedol, že dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa a tento toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz).

K navrhovateľom uplatňovanej nemajetkovej ujmy súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na jej náhradu a je tiež potrebné jej preukázanie, pretože bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov u neho v rôznych oblastiach pôsobenia nemá za následok automaticky vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Mal za to, že navrhovateľ svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Dospel k záveru, že navrhovateľovi nemožno priznať nemajetkovú ujmu, keď nepreukázal a nekonkretizoval aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prieskum v konaní. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011 zastal názor, že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť). Z obsahu exekučného spisu mal zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinnú C. C. na plnenie, ktoré v časti úrokov z omeškania odporovalo dobrým mravom, z ktorého dôvodu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie bola potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Dospel preto k záveru, že s poukazom na uvedené by bolo neprímerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu úroky z omeškania vo výške, ktorá odporovala dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Poukázal tiež na to, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie za 48 dní, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania, ktoré trvá od 24.9.2009 a nebolo ukončené, krátky časový interval. Mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty o 33 dní nemohlo preto navrhovateľovi spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody, či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od toho, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik škody, ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za 33 dní došlo k tak závažnej ujme a nie je podľa neho prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolventie povinného na súd. Konštatoval, že pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu a pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolventie povinného a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž.

Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia s nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prieskum v konaní, ani s jeho poukazom na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a navyše navrhovateľ ani vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou a ak by aj preukázal, nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj inak. Pokiaľ navrhovateľ podaním zo dňa 27.1.2014 žiadal o doplnenie dokazovania o obsah znaleckého posudku, ktorým by došlo k vyčísleniu výšky ním uplatňovanej škody, navrhovaný dôkaz nevykonával, nakoľko ho vyhodnotil ako nadbytočný, nakoľko stanovenie výšky nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, ktorá nie je vyčísliteľná znalcom a pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody, výšku tejto vyšpecifikoval v návrhu. Preto považoval za nevhodné vyčíslenie výšky majetkovej ujmy znalcom.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, úspešnému v konaní, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (výlučným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie a o zamietnutí jeho návrhu o prerušenie konania nebolo právoplatne rozhodnuté. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol bez toho, aby sa mohol vyjadriť k tvrdeniam odporcu a k dôkazom, ktoré súd vykonal, porušil tým jeho právo na kontradiktórny proces. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bolo zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie preto malo byť podľa neho prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú a zároveň na splnenie zákonnej lehoty, resp. konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd prvého stupňa podľa neho ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde) a v tejto časti považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle súdu, ktoré ako arbitrárne je potrebné zrušiť, keď z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla a to sa týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že chcel v konaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, avšak súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Mal za to, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné, založené na skutkovej a právnej chybe a v právnom štáte za neudržateľné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, zistil správne skutkový stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa aj odvolací súd stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že porušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces. Prejednáca zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ich preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Táto úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov je zásadne na účastníkoch konania a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§120 ods.

1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Námiетка navrhovateľa s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti, resp. jeho právneho zástupcu, nebola dôvodná, nakoľko pre postup súdu prvého stupňa podľa § 101 ods. 2 O.s.p. boli splnené podmienky. Súd prvého stupňa stanovil termín pojednávania na deň 29.1.2014, na ktoré pojednávanie bolo predvolanie navrhovateľovi doručené dňa 16.12.2013 a odporcovi dňa 16.12.2013, pričom súčasťou tohto predvolania bolo i poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Navrhovateľ súdu prvého stupňa dňa 27.1.2014 doručil podanie, ktorým navrhol nariadené pojednávanie zrušiť spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu a pokiaľ vzhľadom na ním uvedený dôvod požiadaval o odročenie pojednávania, o nestrannosti súdu už bolo v predmetnom konaní rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16.10.2012, č.k. 2NcC 60/2012-20 na námietku zaujatosti vznesenú navrhovateľom rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II JUDr. Gabriela Sobolovská je vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci, avšak ostatní sudcovia tohto súdu, a teda ani sudkyňa JUDr. Zuzana Korčeková nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 10.7.2013v danej veci dovolanie navrhovateľa odmietol a konštatoval, že už aj v iných veciach vyslovil názor, že dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nie je bez ďalšieho skutočnosť, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa jeho tvrdenia svojim nesprávnym postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu z majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Preto námiетка navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, nebola dôvodná. Ústavným súdom SR bola aj zamietnutá sťažnosť navrhovateľa po tom ako jeho návrhu na prerušenie konania nebolo vyhovené, preto námiетка navrhovateľa aj v tomto smere nebola dôvodná.

Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na pojednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, čo bolo súdom prvého stupňa splnené. Právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie tak porušené nebolo. Pokiaľ ide o právo účastníka, aby jeho vec bola pojednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, toto treba chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie jeho práva súdom konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdných skutočností, ktorú môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení sa k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania a procesným dôsledkom spojeným s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, nazerať do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na pojednávanie. V predmetnej veci bolo pojednávanie nariadené na deň 27.11.2013, na ktoré bol navrhovateľ riadne predvolaný a tento sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa korešponduje i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj EŠLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, keďže súdom prvého stupňa bola poskytnutá možnosť predložiť svoje návrhy. Súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom procesným stranám na navrhovanie dôkazov, oboznamovanie sa a vyjadrenie sa k nim. Neodňal tak navrhovateľovi ako účastníkovi konania

možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP, jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP. Pokiaľ navrhovateľ uviedol, že si dal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody a nebol mu daný priestor na jeho predloženie v konaní, keďže súd prvého stupňa rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p., súd prvého stupňa správne postupoval a nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom na požiadanie navrhovateľa, ktorý ho do spisu nezaložil a v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. prihliadol na obsah spisu a dovtedy vykonané dôkazy. Napokon navrhovateľ ním uvedený znalecký posudok nedoložil do spisu ani do rozhodovania odvolacieho súdu.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia považoval za dodržané. Súd prvého stupňa však v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu tým, že do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote nedošlo, nakoľko nebol 15-dňovou lehotou stanovenou § 44 ods. 2 Exekučného poriadku viazaný.

Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, resp. jeho nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že vznik ani výšku majetkovej škody. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, že tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku navrhovateľa, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, nakoľko obsahuje dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval, teda svoje rozhodnutie správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom aj odôvodnil.

Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ak vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcoví, úspešnému v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnila žiadne trovy mu ani nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.